

взаємозв'язок, що оформляється та закріплюються документами або діями, які є підставою для початку нового процесу [4].

Отже, управління персоналом містить методичний і системний вплив на процеси формування та розподіл робочої сили в межах певного підприємства. За допомогою організаційно економічних, соціальних і правових відносин між суб'єктом і об'єктом управління створюються оптимальні умови для всебічного розвитку та ефективного використання трудового потенціалу колективу. Трудовий потенціал, в свою чергу, залишається однією з найважливіших категорій людського впливу, безпосередньо взаємодіє з продуктивною силою і забезпечує ефективність трудової діяльності, що в кінцевому підсумку призводить до економічного процвітання організації.

Використані джерела

1. Арапова О., Щелкунова А. Роль формування та управління кадровим потенціалом у підвищенні конкурентоспроможності підприємства. *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*. 2014. №8. С. 35-46.
2. Белік В. Д. Функціональний підхід до формування системи управління персоналом підприємства. *Вісник Львівської комерційної академії. Серія економічна*. 2014. №45. С. 54-57.
3. Ільїна О.А. Системно-компетентнісний підхід до управління розвитком кадрового потенціалу підприємства. *Електронне наукове фахове видання «Економіка і суспільство»*. 2016. №7. URL: http://economyandsociety.in.ua/journal/7_ukr/13.pdf
4. Голубів К.М. Особливості управління персоналом в системі державного управління. *Сталий розвиток: суспільство та економіка*. 2016. №7. С. 32-35.

Ігор МАРІНЯК

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – д.е.н.професор, професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Алла МЕЛЬНИК

ОРГАНІЗАЦІЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНСТИТУЦІЙНОЇ КОМПОНЕНТИ СТРАТЕГІЇ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ РАЙОНІ

Стратегія регіонального розвитку визначає цілі державної регіональної політики та основні завдання центральних та місцевих органів виконавчої влади і органів місцевого самоврядування, спрямовані на досягнення зазначених цілей, а також передбачає узгодженість державної регіональної політики з іншими державними політиками, які спрямовані на територіальний розвиток.

Протягом тривалого періоду сформувалася неефективна система державного управління регіональним розвитком, механізм фінансового забезпечення розвитку регіонів став менш прозорим, відсутня чітко визначена державна політика у сфері регіонального розвитку, застарілий механізм

взаємовідносин на рівні “держава – регіон” та регіонів між собою, недосконала система територіальної організації влади та зволікання з проведенням реформування місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою.

Також важливим фактором є посилення ролі інституційного, соціального та економічного середовища на регіональному та місцевому рівні для економічного зростання територій та підвищення рівня добробуту населення, що відповідно вимагає еволюції інституційної моделі формування та реалізації державної регіональної політики, яка сприяє створенню та стійкому функціонуванню середовища, сприятливого для впровадження місцевих та регіональних ініціатив.

Інституційна модель владних повноважень повинна передбачати можливість здійснення деконцентрації та децентралізації державних повноважень – їх передачу на місцевий рівень (або навпаки) в процесі динамічних змін умов регіонального розвитку. З одного боку, концентрація економічної активності в містах України вимагає від органів місцевого самоврядування прийняття рішень, спрямованих на відповідну та швидку реакцію на процеси міської агломерації. З іншого боку, зменшення концентрації сільського населення не повинно негативно впливати на доступ сільських жителів та суб’єктів господарювання до адміністративних та інших послуг. Крім того, органи місцевого самоврядування регіонів повинні мати управлінські, організаційні та фінансові можливості стимулювання співробітництва територіальних громад на міжрегіональному рівні для розв’язання спільних проблем розвитку.

Що стосується районного рівня – і кількість, і функції районного рівня самоврядування в Україні мають змінитися. По-перше, це передбачає урядова Концепція реформи місцевого самоврядування та адміністративно-територіальної організації влади. По-друге, цього вже вимагає реальний стан речей в управлінні територіями.

На думку представника експертної групи при Мінрегіоні, загальний алгоритм реформування районного рівня виглядає так:

Перше – завершити моделювання системи адмінтеродиноць базового рівня (об’єднаних територіальних громад) для кожної області. Межі нових районів мають проходити по межах ОТГ. У більшості областей, де перспективний план формування територій громад покриває увесь регіон, це не надто складна задача. А там, де з перспективним планом зволікали, наприклад на Закарпатті та Київщині, буде складніше.

Друге – провести аналіз територіальної організації влади та мережі госпітальних округів області. При формуванні госпітальних округів закладалася ідея, що вони можуть бути праобразом укрупнених районів.

Третє – змоделювати систему нових районів для кожної області відповідно до розроблених методичних рекомендацій.

При Мінрегіоні працює група експертів, яка займається моделюванням адміністративно-територіального поділу в областях. Вони вже напрацювали методіку формування нових районів, яку Міністерство спрямувало обласним державним адміністраціям для врахування у роботі. Цей документ поки носить рекомендаційний характер.

За методикою, територія нових районів має бути компактною, географічно цілісною та зв'язною (не мати територіальних анклавів та ексклавів). Чисельність населення району має становити не менше 150 тис. осіб.

Центрами нових районів в першу чергу визначатимуться міста – обласні центри, а також міста з населенням не менше 50 тис. осіб, якщо вони розташовані на відстані не ближче 30 кілометрів від межі міста – обласного центру. Зона доступності до центрів нових районів – не більше 60 кілометрів по автомобільних дорогах.

На територіях, які поза зоною доступності цих 60 км, районними центрами пропонують визначати населені пункти, де мешкає не менше 10 тис. осіб.

Деякі експерти взагалі вважають, що повноважень навіть для великих районів не залишиться – усе перебирають на себе спроможні громади (дивись вище). Але експертна група при Мінрегіоні поки притримується думки, що є ряд функцій, з якими громади самостійно впоратися не можуть, тим більше, що, за Конституцією, районний рівень в країні має бути.

Новими повноваженнями для нових районів мають точно стати:

- нагляд за дотриманням Конституції та законів прийнятих рішень ОМС;
- координація діяльності територіальних ЦОВВ у межах району;
- місцева екологічна політика;
- розробка та супровід інфраструктурних проектів районного значення, погодження проектів Державного фонду регіонального розвитку.

Цей список не остаточний, і після консультацій з представниками громад, районів та областей може змінитися.

Щоб завершити формування ефективної децентралізованої системи місцевого самоврядування в країні, треба чергові місцеві вибори восени 2020 року провести на новій територіальній основі громад і районів. Для цього максимум до літа 2020 року мають бути прийняті усі необхідні закони і урядові рішення.

В першу чергу, вже цієї осені Парламент має прийняти концептуальний законопроект «Про засади адміністративно-територіального устрою», який встановлює загальні правила і процедури зміни адмінтерустрою в Україні. Запровадження цих правил дозволить Уряду та Парламенту швидко і у

зрозумілий спосіб підготувати та прийняти закони про адміністративно-територіальний устрій кожної області.

Реформування районного рівня – це компетенція виключно Верховної Ради, отже добровільного етапу, як у випадку з об'єднанням громад, не буде. Крім того, щоб створити нові спроможні райони, Парламент змушений буде завершувати процес об'єднання громад в адміністративний спосіб.

У Тернопільській області ОДА пропонує створити чотири райони: Тернопільський, Бережанський, Кременецький, Чортківський. Частина експертів згодні з пропозиціями ОДА. Але є також варіант створити в області три райони – без Бережанського.

Варіант на три райони більшість учасників обговорення визнали більш обґрунтованим, тому ОДА рекомендували розглянути і цей варіант при підготовці остаточної версії майбутнього районування.

Використані джерела

1. Постанова КМУ від 16 грудня 2015 року №1391-р «Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року»
2. Постанова КМУ від 06 серпня 2014 року № «Про затвердження перспективного плану формування територій громад Тернопільської області»

Тарас МАРКОВ

здобувач освітньо-професійної програми

«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – к.н. держ. упр., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Анастасія ПУНДА

МЕХАНІЗМ ДЕЛАГУВАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ ОРГАНАМ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Як свідчить досвід багатьох демократичних країн, раціональний розподіл повноважень і відповідальності на місцях між місцевими органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядування дає змогу забезпечити найбільш ефективну взаємодію цих структур, засновану на вільному волевиявленні громадян і захисті ними своїх соціальних і економічних інтересів у межах Закону.

Одним із пріоритетних напрямків державної політики України сьогодення залишається проведення адміністративно-територіальної реформи, адже від ефективності організації влади та соціально-економічного розвитку на місцевому рівні залежить розвиток всієї держави. Враховуючи кризову ситуацію в Україні та світі, забезпечення ефективного функціонування органів місцевого самоврядування, як владного інституту, найбільш наближеного до проблем громадян, є першочерговим завданням.